

vzduchu. Pocítil neodvratnou touhu viděti krev.

Přišel domů a hlava mu klesla na stůl jako kus olova. Když přišel s pole jeho syn Pavel, poznal, že je otec zase hodně opilý, a proto se hned svlékl a šel spát na půdu do slámy. Za chvíli přišel domů druhý, mladší syn Gabriel, který byl povahou i náklonností podoben otci.

„Sedni si sem, Gabriele,“ řekl chraplavým hlasem otec. Syn uposlechl a tu mu otec začal vyprávěti, že starší syn Pavel jim překazí a že by ho měli zabít.

„No tak ho zabijte, otče,“ odpověděl Gabriel.

„Ale budeš mi pomáhat? Já jsem dnes velmi, velmi — ale ty mi pomůžeš, vidí!“ Vzav sekyru, šel na dvůr a syn ho následoval. Po zebříku tiše vystoupili na půdu, kde našli Pavla tvrdě spícího na slámě. Otec rozkázal synovi, aby si kleknul bratrovi na prsa a držel mu ruce, kdežto on sám že si mu klekne na nohy, aby se spící nemohl bránit.

Pavel se probudil z těžkého spánku, ale v tom již padaly rány sekyrou. Vytryskla krev a Pavel se chtěl bránit. Rány ale padaly tak rychle za sebou, jako když kovář kuje železo na kováččině. Byly to hrozné rány, neboť nebožákovi zdeformovaly tak obličej, že nebyl vůbec k poznání. Když těžce raněný dokonával a ve smrtelné křeči pohyboval ještě údy, strhnul otec s trámu provaz, otočil ho synovi kolem krku a zardousil jej.

Když byl syn již mrtev, odmotal starý provaz a díval se na své dílo. Tu se mu na okamžik rozestoupila těžká mlha alkoholu a on si uvědomil, co vlastně učinil. Pověsil provaz na trám, udělal kličku a oběsil se.

Gabriel jat hrůzou toho, co právě viděl, běžel oznámit celou věc úřadům. Byl zatčen a souzen sedíti v Trenčíně, která jej odsoudila na šest měsíců těžkého žaláře bezpodmínečně. Státní zástupce se však odvolal do nízké výměry trestu a proto se celý případ projednával ještě jednou před soudní tabulí v Bratislavě, která po uvážení všech okolností se usnesla rozsudek první instance potvrditi.

—ij—

Dva roky nesmí do biografu.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Nebylo horlivějšího čtenáře dobrodružných a detektivních románů, než je dnes 15letý rozašeč novin Frant. Matuška z Vršovic. Všecky Cliftonky už přečetl kolikrát, Buffalo Billa uměl nazpaměť a konečně rozhodl se, že se vzdělá i prakticky v oboru, pro který horoval. Začal tedy chodit do biografů a nevynechal jediný detektivní film. Svých vědomostí rozhodl se využití jednoho prosincového dne, kdy se ocitl s novinami před uzamčeným bytem Markéty Weingartlové na Král. Vinohradech. Snadno si pakličem, který si sám zhotovil a nosil s sebou pro všechny případy, otevřel byt a počal obhlížeti, kde by co sebral. Prádlo a šaty nezbudily jeho touhu — věděl z knih i biografů, že se dají těžce odnášet a ještě hůře prodávat, ale s úsměvem stanul před uzavřenou kredencí. Jeho detektivní

talent mu šeptal, tam že uschováno je to, co by mu tak přišlo vhod. Vytáhl z kapsy jiný paklič a chvíli se šfouval v zámku, který konečně povolil. A obsah zásuvky jej plně uspokojil. Sebral zlaté hodinky, zlatý náramek, dva zlaté prsteny, manikuru, korále a dvě niklová pouzdra se zapalovačem. Ostatní předměty nevábily jeho pozornost. Hedvábné kombiné nechalo jej úplně chladným, ani jemné dámské kalhotky nestály mu za námahu, aby je ukradl. Za to vzadu za všemi těmi krajkami nahnátl nějaké desky. Vytáhl je rychle — nahlédl do nich a jeho detektivní srdce zajásalo. Bylo v nich uschováno 1200 Kč v bankovkách. Nehledal už ničeho dále a ztratil se s lupem jako duch.

Ale netěšil se dlouho radostí z výtěžku svého umění. Naučil se sice v knížkách a biogramech vlézt nepozorovaně do cizího bytu, neuměl však ještě po vzoru velikánů lupičského cechu zahladiti každou stopu za sebou. A tak policie záhy jej našla, tak záhy, že neměl ani času utratit těch 1200 Kč. Ale ukradené šperky v ceně 3500 Kč už neměl. A neměl ani té lupičské noblesy, aby nevyzradil, kam je dal. Naopak velmi ochotně udal adresu mladíka, který všechny kradené věci převzal do prodeje. Byl to 19letý zednický pomocník z Vršovic Rudolf Pule.

Oba mladíci ocitli se v minulých dnech před soudnou stolicí vrch. rady St. Boučka. Doznali vše, plakali jak náleží, a poněvadž byli oba dosud zachovalí, vyvázli ze všeho dost dobře. Frant. Matuška dostal šest měsíců, Rudolf Pule čtyři měsíce s podmíněným odkladem výkonu trestu na 2 roky. I Matuškoví povolen odklad trestu na 4 roky, ale dán pod ochranný dozor a ustanoveno, že plně dva roky nesmí jíti do žádného biografu. Policie bude vyzvána, aby bděla přísně nad jeho životem, a jakmile jen jednou přistižen by byl v biografu, musí si celý trest odseděti.

Myslíme, že to Matuška nevydrží. —ff—

Rozbitý císař Vilém.

(Okresní soud v Brně.)

„Takové krásné, roztomilé hrníček to byl, pane sóce, syn ho dovez’ za války z feldšpítálu, já ho vopatrovala jako skvost...“

„Toho syna?“

„A kde pak syna! Ne. Ten hrníček porculánové. Byl na něm císař Vilém a pod ním takový hezký říkání...“

„Jo, matko, to patří do starých krámů, takové hrníčky. Já se nedivím, že to tuhle pana Kroupu dopálilo a praštil tím o zem...“

„Ale, víjó, pane rado, jakých mně dal necitných mén! Copak já, stará osoba, vím? Von přišel, já mu dala do toho hrníčku káfé a von: „Sakra, to mě nedáváte!“ — a třískl s ním vo zem! Šak to tuhle céra slyšela, ten anštant. Povídám: „To je můj majetek!“ a von hned, víjó, pane rado, tak sprostě! Že pré, dyž si šaciruju víc toho Viléma, než svých podnájemníků, tož abych mu to řekla hnedka. Von, že se vystěhuje. V tom přišla céra a povídá panu Kroupovi: „Nerozčiluj se!“ A von do ní, čestnýho chlupu na ní nenechal...“

Paní Mráčková si oddychla.

„Na jakou cenu odhadujete ten hrníček?“ ptá se žalobkyně advokát pana Kroupy.

„S nima nemám co mluvit,“ odsekla bytná. „Tuhle je pan Kroupa a tuhle je slavný sóda... Já chcu náhradu za své čest a za čest své cery. Vona přece není taková, aby si každé mohl o ňu votřit hubu...“

Přichází svědčit dcera paní žalobkyně. Počala tím rozbitým Vilémem a skončila proud řeči v tom smyslu, jak si to s maminkou doma říkaly.

„Zatracenej Vilém,“ vzdychl si pan Kroupa, podepisuje rozsudek pokuty 50 Kč, ovšem že podmíněčný.

„Jo, ten zavinil víc!“ poznamenal pan rada...

Nechtěli pozemkovou reformu.

(Soudní tabule v Bratislavě.)

Již i na Slovensku je pozemková reforma v plném proudu a velké komplexy půdy mají se dostat do rukou drobného zemědělského lidu. Někdo však není dobře informován, neboť se domnívá, že právě parcelací přijde o svoji obživu, a tak dochází někdy k trapným nedorozuměním.

Tak tomu bylo i v Komjaticích. Po převratu dostali tamější hospodářští dělníci menší části půdy do nájmu. Loňského roku mělo se přistoupit k definitivnímu rozparcelování, aby dosud pronajímaná pole připadla do vlastnictví lidu úplně.

Přišli inženýři do Komjatic měřiti. Tu se kolem nich zhluklo mnoho lidí, kteří začali reptati. Byly nataženy šňůry a započalo se s měřením. Lid se hněval ještě víc, neboť myslil, že inženýři jim přišli zemi opět vzít. Tu přiskočili dva mladí dělníci a s velkými nádvávkami vytrhli inženýrům nástroje a šňůry z rukou, takže v měření nemohlo být pokračováno.

Oni dva horkokrevní mládenci, František Jahnátek a Štěpán Majtán, zodpovídali se v květnu minulého roku před nitranskou sedni ze zločinu veřejného násilí. Vymlouvali se, že prý nevěděli, že inženýři přišli měřit vlastně pro ně. Myslili prý, že jim jejich půdu, kterou již po několik let obdělávali, jdou zase vzít. Oba činu svého litovali.

Sedrie v Nitře odsoudila Jahnátka na jeden měsíc a 100 Kč pokuty, Majtána na čtrnáct dní a 40 Kč pokuty. Obžalování se odvolali, ale soudní tabule v Bratislavě za předsednictví dra Drbohlava rozsudek minulý týden potvrdila.

—ij—

Peníze v kamnech.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Osudy světové války zatočily i životní dráhou mladé Rusky Anny Pankratiny a vrhly ji z rodného města Tomska v Sibiři na ostravskou ulici právě před kavárnu „Ostravii“. Octla se na tom chodníku právě v den sv. Mikuláše a právě v okamžiku, kdy hotelový vrátný Jan K. šel, resp. snažil se komháním dopravit svou rozbujnělou kostru do domova, anžto již bylo málo hodin.

Hotelový vrátní jsou lidé širokých životních zkušeností a jejich geografické znalosti rostou úměrně s počtem polepených kufrů zahraničních hostů. Ale jsou to také lidé požívační, jimž choutky nůl pánu nejsou nedostupné. Slovem užívají těžkých starých vín a lehkých mladých žen.

Vrátný K. je také z tohoto odborového těsta a proto mu po dobrém vinku přišla vhod mladá Ruska, kterou potkal před „Ostravii“. Zastavil se, labužnický si ji prohlédl, při čemž si získal pozorovací oporu v kandelábru, a potom pomalu převaloval těžkým jazykem:

„Čič... ko... kočička... po... pojď sem,“ pokoušel se špásovati, při čemž mrckovitě vykuloval opilé oči.

„Kampak, kočička, jdeš? No pojď sem maličká... no tak... čiči...“

Špásování trvalo chvíli a kočička přišla. Ale nepřitulila se k němu a nepředla, aniž si pohrávala tlapkou s jeho splihlými vousy, ale s tvrdým výrazem v očích hovořila o honoráři.

„Co... padesát korun?“ divil se K. a potom se rozchechtal, „kdepak, to my fešáci nedáváme... pá, čiči“ a namáhavě se odlepil od lucerny.

„Tak třicet, ano?“ přimazlila se už kočička a K. po chvíli rozvažování kývnul hlavou. Už se ho nepustila a udržovala jeho stabilitu.

Hotelový vrátní jsou znalci žen a proto K. vyplatil po příchodu domů honorář a tašku s penězi strčil z opatrnosti v kuchyni do trouby u kamen. Jsa však v povznešené náladě, nevšiml si, že jeho společnice i při svlékání ho bystře pozoruje.

Slušnost a ostrý tiskový zákon zakazuje psátí dále. Když Eros promlouvá, musí péro mlčeti. Možná se zmínit jenom o probuzení pana K., protože se probudil úplně sám. Ještě rozespalý zašeptal několik roztomilostí k vedle ležícímu polštáři, na nějž dokonce několikrát zavolal čiči — ale polštář nic. Teprve potom se K. probudil úplně a srovnával v hlavě myšlenky. Společnice byla pryč a musila již dávno odejít, protože její peřina byla již úplně vychladlá. Teď teprve K. vyskočil a hnál se do kuchyně k troubě — ale taška i s penězi byla pryč. Dvě tisícovky naší měny, 50 000 rakouských korun, 10 rak. šilinků a zlatý řetěz zmizely i s návštěvníci. Nepomohly rámy do hlavy, snižování sebe sama nádvávkami — a proto musila pomoci policie.

Trvalo to několik dnů, než byla Pankratina dopadena v Opavě, ale těch několik dnů stačilo, aby peníze byly utraceny. Místo šustivých bankovek měla v kufru nové prádlo, kostým a botky. To vše jí zabavili, takže Pankratina se octla před soudem zase ve své staré toaletě. Nezapírala, pouze suma jí nesouhlasila. Vzala prý pouze 1500 Kč. Zlatý řetěz prý tam také nebyl. Než to jsou konečně maličkosti, po jejichž odečtení byl trest čtyř měsíců tak právě spravedlivý. Ne-napraví-li ji, tedy působil jistě na K., který se slavnostně zařekl: „Ať jsem rolmops, jestli se ještě na takovou fízu na ulici podívám. Fuť tajl — a já jí říkal čiči — a dal jsem jí ještě 30 Kč...“

M. S. D.